

عنوان مقاله:

اخلاق دکارت

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات اخلاق کاربردی، دوره 6، شماره 20 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 35

نویسنده:

محمد جواد موحدی

خلاصه مقاله:

دکارت به خاطر سهمش در اخلاق شهرتی ندارد. اکثر افراد معتقدند که این ضعف بنیادی فلسفه ی دکارت است؛ چراکه او بر روی متافیزیک و معرفت شناسی متمرکز شده است و به فلسفه ی اخلاق و سیاست نپرداخته است. چنین انتقادهایی مبتنی بر بدفهمی چهارچوب وسیع فلسفه ی دکارت است. شاهد و گواه دکارت در رابطه با اهمیت عملی فلسفه می تواند در نخستین نوشته هایش ترسیم شده باشد؛ جایی که او در موافقت با فیلسوفان سلف خود، هدف فلسفه را «کسب حکمتی که برای رسیدن به سعادت کافی است» مشخص می کند. جزئیات این دیدگاه کاملا در نوشته های دوره ی دوم زندگی دکارت بسط پیدا می کند: مکاتباتش با پرنسس الیزابت، انفعالات نفس و مقدمه ای بر ترجمه ی فرانسوی اصول فلسفه؛ جایی که او پندار مشهورش از درخت فلسفه را نشان می دهد. بالاترین شاخه اش، «برترین و کامل ترین سیستم اخلاقی است که شناخت کامل دیگر علوم را پیش فرض قرار می دهد و همچنین سطح نهایی حکمت است.»

کلمات کلیدی:

حکمت، فضیلت، سعادت و سخاوت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1730945>

